El Viatge de Sílena

Coordinació
Equip d'Educació Ambiental del P.N. del Penyal d'Ifac
Servei de Vida Silvestre

Text
Fran Lucha

Il·lustracions
Nacho López-Astilleros

Disseny i maquetació
Carles Gago, Javier Blasco, Nacho López-Astilleros

El Viatge de Silena

Tanca els ulls per un instant
i imagina que estàs en una
muntanya molt alta
junt al mar

Tanca els ulls per un instant i imagina que estàs en una muntanya molt alta junt al mar. Imagina a més que els vessants d'aqueixa muntanya semblen parets gegants, per on és molt difícil pujar ja que no et pots agafar a res. Allà dalt només arriben les gavines i els núvols. Dibuixa aqueixa muntanya en el teu cap, i quan ho faces, estaràs veient la llar de Silena.

Aqueixa muntanya és el Penyal d'Ifac.

Silena era una planteta que vivia en un lloc poc habitual, en aqueixes parets de pedra, allí mateix, penjant al buit, on les plantes com ella aprofiten els clevills o els xicotets foradets de la roca que tenen un poquet de terra i humitat per a afonar-hi les seues arrels i créixer, de manera que quan arriba la primavera, Silena i les seues amigues trauen les seues flors rosades i la paret s'omplí de color.

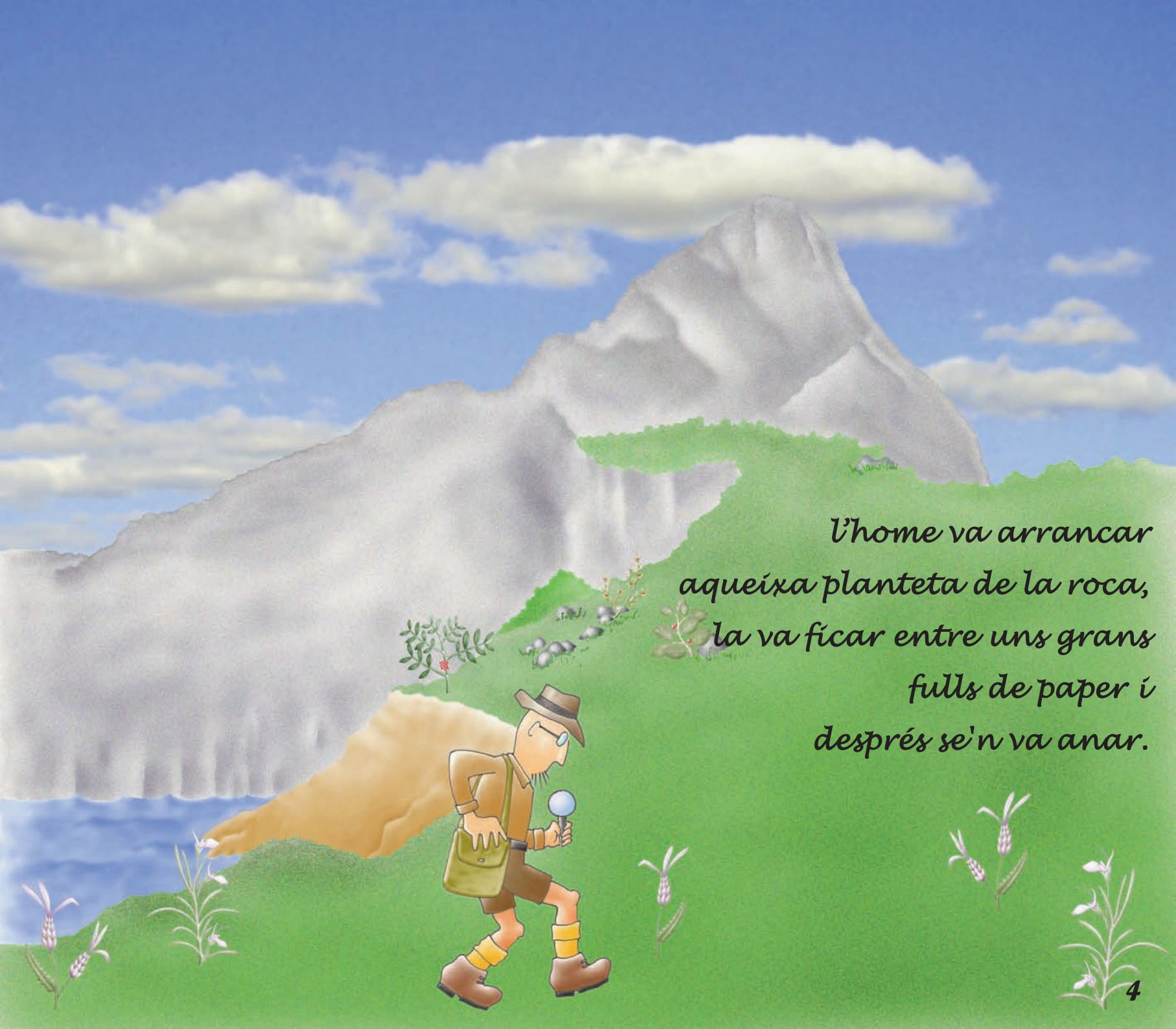
Un bon dia, fa molt de temps, Silena va veure en la part baixa del Penyal un home vestit amb robes fosques, barret i un bossa de mà que li penjava del muscle.

El que li va cridar l'atenció va ser que aquell home mirara tota l'estona al sòl, observant les plantes que trobava, i apuntant coses en un quadern.

Quan va arribar a la paret de pedra es va parar al veure una planteta igual que Sílena. Va traure de la seua bossa de mà una lupa, amb què veia millor els xicotets detalls de la planta, mentre apuntava en el seu quadern tot allò que li pareixia interessant. Sílena, que ho veia tot des de dalt, reia en veure tot allò, atès que què podia ser tan interessant perquè aquella persona es passara tant temps observant la seua amiga? De veritat, els homes li pareixien molt rars i un poc bojos. Encara que allò vertaderament estrany va ser quan l'home va arrancar aqueixa planteta de la roca, la va ficar entre uns grans fulls de paper, la va guardar acuradament en la seua bossa de mà i després se'n va anar.

Una onada de terror va fer tremolar la xicoteta Sílena.

Per què l'havia arrancada de la roca? Si no li havia fet res! Si pareixia que li agradava la planteta quan la mirava amb la lupa!

l'home va arrancar
aqueixa planteta de la roca,
la va ficar entre uns grans
fulls de paper i
després se'n va anar.

Desgraciadament, no va ser l'únic home que es va acostar fins a la part baixa de la roca per a arrancar plantetes com aquella. Van arribar molts altres, alguns amb cordes amb què pujaven per la paret de pedra per a agafar les plantes que creixien més amunt, perquè amb el temps, les de la part de baix van desaparèixer totes.

Tenia molta por perquè sabia que prompte o tard un dia li tocaria a ella ser arrancada de la seua muntanya. No entenia què passava, per què se les portaven d'allí per sempre, així que va prendre una decisió.

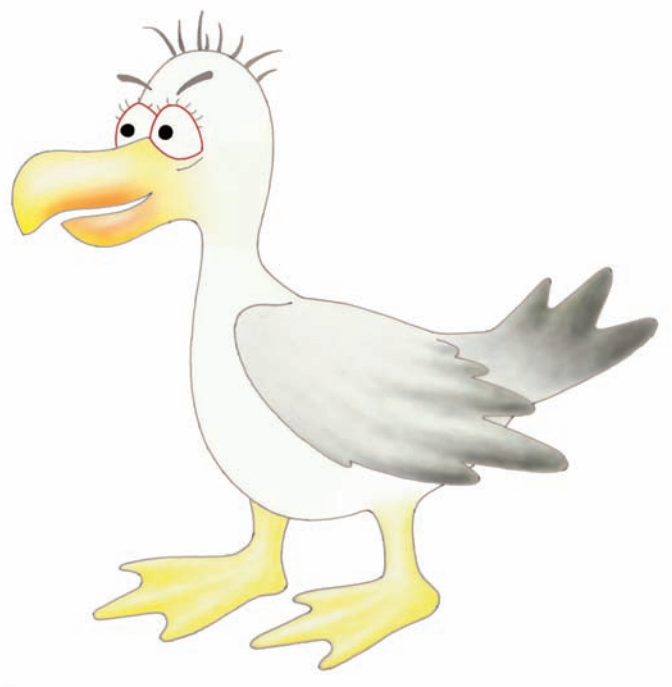
Se n'aniria a un altre lloc.

Buscaria una nova llar on viure lluny d'aquells homes que no volien les plantes com ella.

Va parlar amb Gavinota, una gavina amiga seua, i li va explicar el que passava.

- No et preocupes menudeta, jo t'ajudaré. Volaré lluny buscant plantetes com tu i quan les trobe, tornaré i t'acompanyaré fins a elles.

I dit açò, va obrir les seues enormes ales, i es va allunyar volant. Van passar molts dies en què Silena no va tindre notícia alguna de Gavinota. Preguntava a tots els ocells que passaven prop d'ella però ni les gavines, ni els cormorans, ni tan sols els falcons en sabien res. Fins que un dia la va veure aparèixer per l'horitzó, i es va posar fatiga al seu costat. Quan va recobrar l'alè li va dir que portava males notícies.

- He trobat plantes com tu, però molt poquetes perquè l'home no sols les arranca, sinó que a més amb grans màquines està destruint les muntanyes prop del mar per a fer cases i carreteres, per la qual cosa els llocs on abans vivien ja no existeixen.
Em sap molt greu, Silena.

- Un amic m'ha dit
que en un dels seus viatges va veure
un grup de plantetes com tu en una illa

La planteta es va espantar moltíssim. Però què estava passant? Per què l'home s'havia tornat boig i les arrancaven de les roques? I pitjor encara, per què destrossaven la muntanya? On viurien ara?

- Escolta Sílena, va dir Gavinota, queda una cosa per contar-te. Un amic m'ha dit que en un dels seus viatges va veure un grup de plantetes com tu en una illa, però està molt lluny i jo no puc arribar fins allí, perquè el vent en el viatge bufarà amb molta força i les meues ales no són prou fortes. Però el meu amic sí que ho és i t'hi portaria sense problemes.Està allà baix, en l'aigua. En diuen Marroc.

Sílena va mirar cap avall i es va trobar amb algú que li somreia des del mar.

Es tractava d'un dofí.

- Hola!, la va saludar Marroc, m'han dit que potser voldràs fer un viatge amb mi. Bota menudeta, que jo t'agafaré!

Alguna vegada havia vist els dofins en la mar, però molt lluny, i aquella era la primera vegada que n'observava un de tan a prop. Era enorme!

Silena no sabia què li donava més por, si botar des de la roca des d'allà dalt fins al mar, com li deia el dofí, o quedar-se esperant que un dia arribara un home i l'arrancara per sempre de la muntanya. A més, quan s'havia vist a una planta tan xicoteta viatjar sobre un dofí?

- No et preocupes!, li va dir Marroc des de l'aigua, no deixaré que t'ocórrega gens dolent. I Silena, que fins a aqueix moment havia dubtat, va traure les seues arrels del clavill, es va tapar els ulls amb les seues fulles, i va botar al mar.

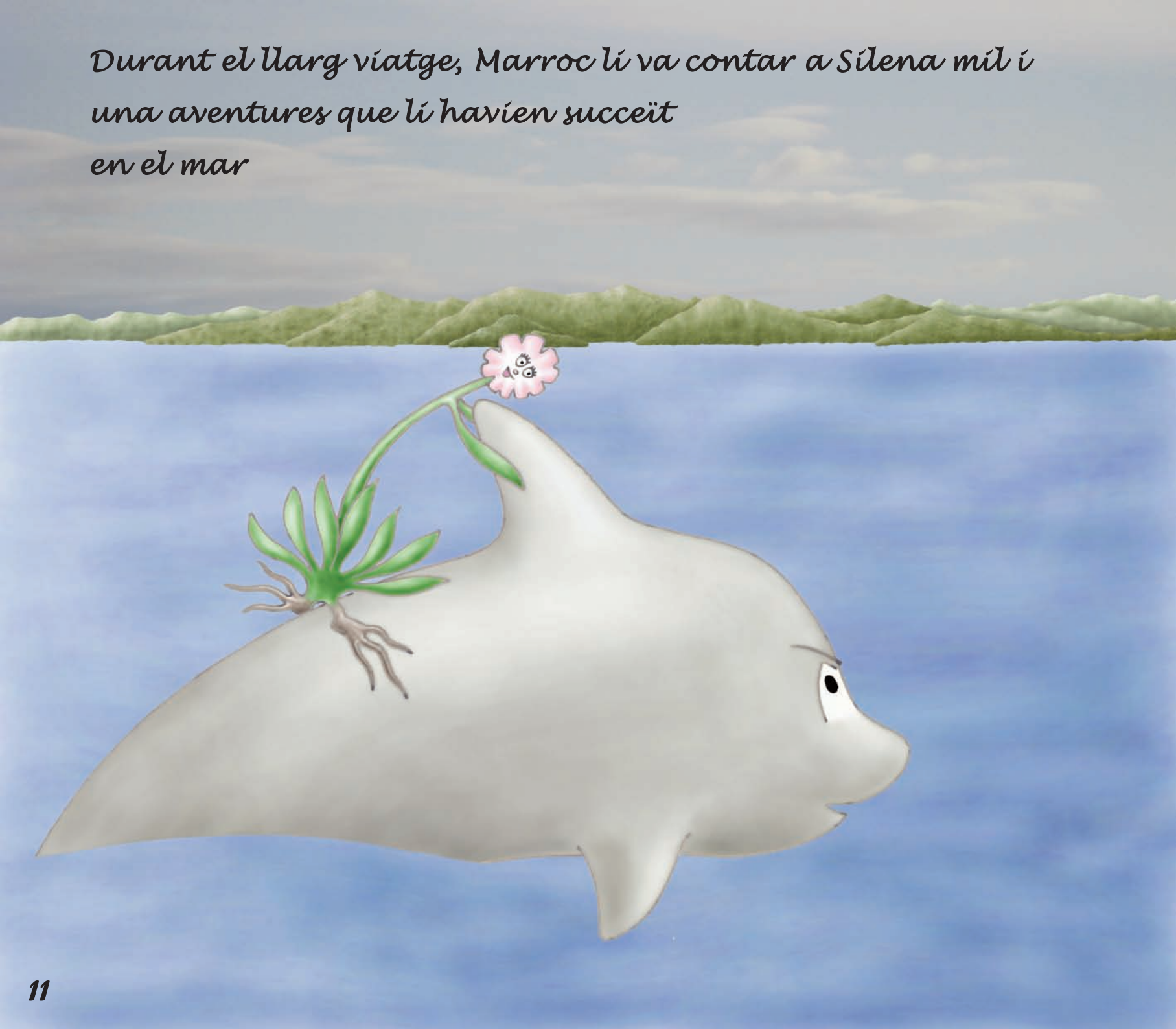
La por no li deixava obrir els ulls encara que notava com l'aire sacsava fortament les seues fulles, i just quan pensava que acabaria afonant-se en l'aigua, el que va sentir fou com Marroc l'agafava suaument amb el seu nas i la depositava en el seu llom.

- Bravo Silena, ha sigut un bot magnífic! No sabia que les plantetes com tu foren tan valentes! Tranquil·la menudeta, jo cuidaré de tu, a més, li ho 'he promès a Gavinota!

I Sílena, que fins
a aqueix moment havia dubtat,
va traure les seues arrels del clavill,
es va tapar els ulls amb les seues fulles,
i va botar al mar

Durant el llarg viatge, Marroc li va contar a Sílena mil i una aventures que li havien succeït en el mar

I dit açò, van començar a nadar mar endins en direcció a l'illa, al principi amb la companyia de la gavina i d'altres dofins amics de Marroc, encara que no van tardar molt de temps a quedar-se sols.

Durant el llarg viatge, Marroc li va contar a Silena mil i una aventures que li havien succeït en el mar, parlant-li de vaixells pirates afonats que guardaven tresors als seus cellers, de balenes grans com muntanyes o de com evitava tocar unes meduses color violeta perquè si ho feia les aletes li feien molt de mal, o inclús de sirenes, eixos éssers que tenien la meitat del seu cos amb forma de peix i l'altra meitat de dona i que ell mai havia arribat a veure, encara que des de xicotet havia sentit als pescadors contar-ne les històries.

Marroc li va explicar a Silena que els dofins també tenien por de l'home allà en el mar, ja que alguns els perseguien amb els seus vaixells, a vegades colpejant-los amb ells o fent-los dany amb les hèlixs, però a més contaminaven l'aigua amb olis i molt de fem, i el pitjor és que portaven tant temps pescant que estaven aconseguint que en el mar quasi no quedaren ja peixos ni calamars perquè ells pogueren menjar.

D'aquesta manera, nadant i comptant històries van arribar a l'illa , que a Sílena li va paréixer molt semblant al lloc d'on venien, perquè prop de l'aigua hi havia grans parets de roca com les que tenia el Penyal d'Ifac.

Marroc es va acostar tot el que va poder a la paret i, impulsant la planteta amb el seu nas, va fer que botara fins a un foradet amb un poc de terra on Sílena va afonar les seues arrels i va sentir com, per fi, desapareixia la por que tenia des de feia temps.

I així van passar els dies, contenta en la seua nova llar, fora de perill dels homes junt amb les plantetes de flors rosades iguals que ella i ,encara que va conèixer molts amics nou,s sovint pensava en Gavinota, Marroc i en el Penyal, i en com estarien, encara que ella fóra feliç en aquella illa on estava fora de perill dels homes.

Desgraciadament, açò no va durar molt de temps, perquè un dia van aparèixer en les proximitats de la muntanya on vivia Sílena unes enormes maquines grogues amb les quals l'home va començar a llevar roques per a deixar espai lliure i construir-hi cases.

Un dia van aparèixer
en les proximitats de la
muntanya on vivia Silena
unes enormes maquines
grogues

Sílena no s'ho podia creure.

El lloc on havia arribat buscant tranquil·litat ja no era segur. Totes les plantes i animals comentaven amb por el que estava passant amb les màquines, perquè coneixien la història de Sílena i el que va ocórrer en la muntanya on ella vivia abans.

Així es trobava la planteta, trist i resignada, veient com tot canviava ràpidament al voltant. I va ser en una d'eixes vesprades en què el mar tenia un color gris fosc i ni una onada es movia en la seua superfície, quan va escoltar un xiulet. Al principi no li va prestar atenció perquè estava pensant en les seues coses, però el xiulet augmentava d'intensitat...

Venia del mar.

Al mirar cap avall va veure que Marroc li somreia des de l'aigua. Els seus amics dofins li havien contat que en l'illa on vivia Sílena havien començat a canviar les coses, i es va decidir a visitar-la per sorpresa per a veure si necessitava ajuda i donar-li a més una bona notícia.

- Vinc per a dir-te que ja no hi ha homes en el Penyal d'Ifac arrancant plantes ni xafant-les per totes les bandes. Ni tan sols han arribat a construir cases noves. A la teua antiga muntanya l'han declarada Parc Natural. Això significa que les plantetes com tu estaran allí segures per sempre.

Sílena no eixia del seu sorpresa, el lloc de què havia hagut de fugir era ara més segur que l'illa. Quina alegria li havia donat Marroc! Podria tornar a casa quan volguera! Animada pel seu amic, es va llançar novament a l'aigua, però aquesta vegada sense por perquè sabia que Marroc estava esperant per a arreplegar-la.

Durant el viatge de tornada, com l'anterior, van estar parlant de les aventures que havien viscut des de l'última vegada que es van veure. Marroc li va contar com Gavinota havia vist homes que en compte d'arrancar plantes, el que feien eren posar llavors en la roca de les quals, al cap d'un temps, naixien i creixien plantetes iguals a Sílena.

De sobte, el dofí va deixar de nadar.

- Què és el que ocorre? Va preguntar Sílena.

Sílena es va estrènyer tot el que va poder contra el llom del dofí, i aquest va començar a nadar
tan ràpid que ella notava
com l'aire colpejava
els seus pètals

- Fixa't en les boies grogues que ens rodegen. Davall d'elles hi ha xarxes, que són d'aquells vaixells de pescadors. No ens n'hem adonat perquè anàvem parlant, però ens hem ficat al mig d'una trampa. Dóna igual quina direcció seguim perquè d'una manera o una altra podriem acabar enganxats o enredats. Hem de fer quelcom Sílena, i ràpid!

Van començar a moure's amb precaució intentant trobar una eixida però era impossible, hi havia xarxes, boies i vaixells per totes les bandes.

-Sílena, li va dir Marroc, se m'ocorre una cosa que pot ajudar-nos a eixir d'ací. Nadarem fins aquella boia enfront de nosaltres, el més ràpid que podrem i, en arribar-h, botarem molt alt fins a arribar a l'altre costat de les xarxes. Prepara't!

Sílena es va estrènyer tot el que va poder contra el llom del dofí, i aquest va començar a nadar tan ràpid que ella notava com l'aire colpejava els seus pètals molt ràpid i molt fort, i a penes es podia agafar a l'aleta de Marroc notant com, a poc a poc, anava esvarant.

I just quan Marroc començava a botar sobre les xarxes, Sílena va caure...

L'única cosa que va veure és que estava molt alta, no veia el dofí per cap costat, tot li donava voltes, el mar, el cel, no sabia on es trobava, només pensava que aquesta vegada sí que acabaria en el mar.

Quina por va sentir la xicoteta planteta!

El que Sílena no va veure va ser que, just quan la punta de les seues arrels entrava en contacte amb el mar, el nas de Marroc va eixir de l'aigua i va subjectar la planta perquè no s'afonara.

- Ho hem aconseguit! Molt bé Sílena! Has sigut molt valent, molt més que la majoria de taurons que conec! li va dir Marroc, encara que ella no pensava així, ja que havia passat molta por.

Van continuar viatge, allunyant-se ràpidament dels vaixells i de les xarxes dels pescadors, prometent no tornar mai a eixa part del mar. Després de nadar durant una bona estona van poder veure com apareixia, a poc a poc, la silueta del Penyal d'Ifac en l'horitzó.

Després de nadar durant una
bona estona van poder veure com
apareixia, a poc a poc, la
silueta del Penyal d'Ifac
en l'horitzó

El dofí es va acostar a la
vora i Gavinota
va aparèixer de seguida.
Volia ser la primera
a donar-li la
benvinguda

Semblava que res no havia canviat, encara que fixant-se bé, Sílena va poder apreciar que, tal com li havia contat Marroc, mentres que en la resta de muntanyes hi havia multitud de cases, en el Penyal no ocorria el mateix, ja que només estaven les dues cases antigues que ella coneixia, encara que arreglades i pintades.

Estava molt contenta de tornar al lloc on havia nascut.

El dofí es va acostar a la vora i Gavinota va aparèixer de seguida, perquè ja tots sabien que Sílena havia tornat al Penyal, i volia ser la primera a donar-li la benvinguda.

Després d'una bona estona parlant sense parar de tot el que havia passat des que es van separar, la gavina li va contar que ara el Penyal d'Ifac era Parc Natural, i les coses havien millorat molt. La gent quan volia passejar per la muntanya agafava una senda i mai se n'eixien, evitant així xafar plantes i molestar els animals. Però no sols això, Gavinota havia vist en la part alta de la muntanya, junt amb les parets de pedra, com uns homes posaven llavors en els clevills de les roques on, al poc de temps, apareixien xicotetes plantetes que en fer-se grans treien unes floretes rosades iguals que les de Sílena.

El mateix passava en altres muntanyes pròximes al mar al nord i al sud del Penyal, que ara també estaven protegides i cuidades.

Pareixia mentira. L'home, que abans arrancava les flors com Sílena i destrossava les muntanyes on ella vivia, ara les protegia i inclús plantava llavors que amb el pas dels anys s'acabaven convertint en plantes com ella.

Sílena va pensar que era genial tornar a casa, però molt millor si podia viure allí sense cap perill i en companyia dels seus amics, per sempre. Gavinota va acompanyar a Sílena de nou cap al foradet de la paret on sempre havia viscut i, una vegada allí, la planteta va afonar novament les seues arrels en la muntanya.

Per això fixa't bé quan vingues al Penyal d'Ifac. Si mires cap al lloc en què la roca es converteix en una paret molt alta, però només si ens fixem molt i obrim bé els ulls, veurem una xicoteta planteta amb unes precioses flors rosades parlant amb les gavines i que, en els capvespres, quan el sol està a punt d'anar-se'n a dormir, saluda amb les seues fulles els dofins que boten en el mar.

Recorda't de mirar bé. Segurament siga Sílena.

Fin

Si mires cap al lloc en què la roca
es converteix en una paret molt alta,
veuras una xicoteta planteta amb
unes precioses flors rosades

